

## Omul de zăpadă

Costel Simedrea

---

Omul de zăpadă

E o ninsoare postumă. Iarna a plecat  
din inima omului de zăpadă,  
nu se știe de ce pe-nserat, furișat,  
ca nimeni să n-o vadă...

Vezi ce nefiresc îi stă acum așezată  
cratița în care-mi făceai de mâncare  
pe capul cu vise-nghețate? Altădată  
stătea mai verosimil... Nu ți se pare?

Și mătura... abia acum îmi dau seama,  
nu mai seamănă a mână, ca altădată!  
O, Doamne, și parcă mă apucă teama  
când mă gândesc că o credeam adevărată...

Darăștia? Nu sunt cărbuni din soba noastră  
caldă, ca un tors de pisică monoton?  
Îți amintești? Mi-i azvârliseși pe fereastră  
să i-i cârlesc, cu artă, la palton...

Iar pentru ochi, mai știi, prin tragere la sorți  
am sacrificat butonii de agat.  
Mi-ai spus, să mă împaci, : - Și-așa nu îi mai porți,  
poți să-i dăruiești cu suflet împăcat...

Și în loc de fular, pentru că eu nu aveam  
niciunul de rezervă, i-am pus, mi se pare,  
prosopul de in, cel de deasupra de geam,  
primit de la mama la o aniversare...

.....

O, Doamne! dar cât de multe nu i-am dat...  
Curând o să-l vezi, spunei, plimbându-se pe drum.  
Iar eu, ascultându-te, l-am crezut adevărat,  
până în clipa în care, nici azi nu știu cum

furișat, ca nimeni să n-o vadă,  
nu se știe de ce, pe-nserat,  
din inima omului de zăpadă,  
ca o ninsoare postumă, iarna a plecat...